

Príbeh zrodenia

*Buď poželmaný nový život,
ktorý nám dáva poznať veľkosť Boha.
Buď poželmané novonarodené dieťa,
v ktorom Boh ukryl svoj plán.
Buď poželmaná chvíľa splodenia i zrodenia,
kde má človek účasť na Stvoriteľovom pláne.*

Som jedným z vás a chcel by som vám rozpovedať môj príbeh zrodenia.

Mal som asi štyri týždne, keď sa moja mamička dozvedela, že som. Bol som očakávaný, pretože som bol plodom lásky mojich rodičov. Dni postupne ubiehali a ja som sa pekne zabýval pod srdcom mojej mamičky a môj príbytok sa mi páčil. Avšak moja pohoda netrvala dlho. Keď som bol v jedenástom týždni, mamička začala mať zdravotné problémy. Navštívila lekára a jeho diagnóza znela – spontánny potrat. Aj doktorka gynekologička potvrdila, že ma moja mamička stráca. Zabudli si to však prekontrolovať tým moderným prístrojom, áno, volá sa ultrazvuk. Miesto toho nasadili mamičke lieky, aby nedošlo ku komplikáciám po potrate...

Videl som, ako sa mamička trápi a z jej očí padajú slzy.

Videl som ocka, ktorý sa snažil vziať tú tarchu križa na seba.

A aj ja som trpel. Podané lieky vyvolávali prudké sťahy... Zdalo sa, že je po všetkom. Na druhý deň musela ísť mamička opäť k lekárovi, ktorý sa chcel presvedčiť, či je maternica „čistá.“ Nedá sa slovami vyjadriť úžas nad tým, keď ultrazvuk ukázal, že moje srdiečko bije a moji rodičia sa dozvedeli, že ja žijem! A nastúpili otázky: „Ako je to možné?“ Ako je možné, že som to všetko zvládol aj keď sa lekári mýlili, ba dokonca že som zvládol aj účinky liekov a žijem?! Je len jedna odpoveď: „Boh ma tu chcel mať a má so mnou svoj plán.“

Ťažko vám opíšem akú radosť mali rodičia, že som. Ale pribudli aj nové obavy, či budem zdravý, lebo následky liekov sa mohli prejaviť svalovým poškodením. Ba dokonca lekári navrhli zväziť chcený potrat. Ale ja som chcel žiť! Do poslednej chvíle pôrodu rodičia s istotou nevedeli, či budem

v poriadku. Ale chceli ma a ja som prišiel na svet zdravý. Ďakujem Bohu a rodičom, že ma dokázali prijať takého, aký som prv, než mali poznanie, že budem zdravý.

Ešte som malý, nerozumiem mnohému, ale prihováram sa vám všetkým, budúcim mamám a otcom. Nechajte nás žiť! Aj keď sme ešte vo vašom lone, aj keď možno nebude všetko v poriadku, neosobujte si nárok vziať nám život, ktorý nám dal Boh! On nás tu chce mať takých, akí sme. Či sme zdraví a či chorí, máme tu svoje jedinečné poslanie.

V tých dňoch, keď sa naše oči budú skláňať nad betlehemskými jaslami, keď budú vítať to malé nemluviča, ktoré prinieslo spásu svetu, pokľaknime na kolená a v duchu prosme novonarodeného Kráľa, aby daroval pokoj ľudským srdciam. Nech neprevláda matéria a pohodlie nad prijatím nového života. Nech s plačom každého novonarodeného dieťaťa zavládnu v srdciach Vianoce, ktoré nám prinášajú posolstvo o najväčšom dare, dare života. Života z lásky.

Maria Eskut

Príhovor

Žite svoj sen a smútky nezobud'te

a smútok s okovami. Obdivujem a fandím ľuďom, ktorí žijú svoje sny.

Prednedávnom som stretol mladý manželský pár z Iránu, Nasima a jeho ženu Jafar, ktorí cestujú okolo sveta na bicykloch, sadia stromy priateľstva a podelia sa s ľuďmi, ktorých stretnú, s Háfizovou múdrosťou – „Zasad' strom priateľstva, prinesie ovocie šťastia“. Nasim Yousefi ručne maľuje a rozdáva Háfizov odkaz v rodnom jazyku.

Jafar a Nasim, na ceste do Kanady, prešli z Iránu cez Turecko, južnú a západnú Európu, Anglicko, ponad oceán na východ Kanady a cez USA do Vancouveru. Zasadili Strom Priateľstva aj v našom mestečku, v Coquitlame. V týchto dňoch sú v Číne. Odtiaľ je to už len „na skok“ domov do Iránu. Sú poslami dobrej vôle, priateľstva a porozumenia. Dnešný svet potrebuje takýchto poslov. O ich skúsenostiach zo stretnutí s ľuďmi, sa môžete dozvedieť viac na www.rmc4peace.com.

Iná dvojica, ktorá ma inšpirovala svojimi snami a ich uskutočňovaním, je Cande

a Herman Zapp. Vyrastali spolu v malej osade, v Argentíne, medzi bratrancami a sesternicami a poníkmi. Keď mali 8 a 10 rokov, zaľúbili sa jeden do druhého. Táto ich rozprávková láska rokmi iba rástla. Prežívali spolu každú voľnú chvíľu.

A snívali. Snívali o tom, ako raz pôjdu spolu na aute z južného cípu Argentíny až na Aljašku. Ich detská láska sa po 16 rokoch zmenila na manželstvo. Po 6 rokoch manželstva začali pomýšľať na deti. Ich detský sen však bol silnejší ako rodičovská túžba. Rozhodli sa najskôr ísť na Aljašku, autom, a až potom mať deti. Z Buenos Aires vyrazili 25. Januára 2000.

V apríli 2008, vo vestibule veľkého obchodného strediska v Coquitlame upútalo moju pozornosť staré auto, Graham-Paige, ročník 1928, okolo ktorého sa tmolili dve deti a ich rodičia, obklopení mnohými návštevníkmi nákupného strediska. Všetci alebo obdivovali staré pojazdné auto s nápisom „Cestujeme z Argentíny na

Bol som mladý a zaľúbený. Kúpil som si knihu básní „Vino milencov“. Z básne Háfizova Múdrost, ktorú Perzský básnik napísal pred viac ako 6 storočiami, mi utkveli v pamäti verše:

*Žite svoj sen a smútky nezobud'te
odhod'te okovy a šťastní buďte
vrkočom dievčinyňm prikutí ku jej vôňam.*

Medzičasom som zostarol. Stále som zaľúbený. Koncepty ako vrkoč, dievčina a vôňa dostali širší zmysel. Stali sa z nich láska, pravda a život. Prvé dva verše však rezonujú bezo zmeny. Sen sa spája so šťastím

Žite svoj sen a smútky nezobud'te

Aljašku“ alebo so záujmom načúvali, čo rozprávala Candelaria a Herman.

Áno, bol to manželský pár z Argentíny, ktorý bol už ôsmy rok na cestách. Absolvovali cestu na Aljašku a späť do Argentíny. Teraz boli opäť na cestách. Tentoraz na ceste do Ázie. Počas 8 rokov potuliek krížom-krážom tromi Amerikami sa im narodili 3 deti, pre ktoré

staré auto Graham-Paige, ročník 1928 bol útulným domovom. Cande a Herman, spolu so svojimi deťmi, intenzívne žijú svoj sen. Ich kniha „Spark Your Dream“ a webové stránky www.sparkyourdream.net sú zdrojom inšpirácie.

Pred rokom a pol, v kruhu priateľov, som prvýkrát vyslovil nahlas svoj sen, začať publikovať časopis o Slovákoch v Britskej Kolumbii pre Slovákov v Britskej Kolumbii, trošku o histórii, trošku o súčasnom živote. Podpora priateľov, ich povzbudenie a prísľub aktívnej pomoci začali tento sen premieňať na skutočnosť.

Vďaka patrí všetkým vám, autorom, redakčnej rade, sponzorom, predplatiteľom a tiež nášmu grafikovi, ktorý naše amatérske príspevky grafickou úpravou pozdvihuje na profesionálnu úroveň. Vašou zásluhou máme za sebou úspešný 1. ročník so 4 číslami. Vďaka vám všetkým za vaše zaujímavé príspevky, za váš čas, úsilie, ochotu, dobrú radu, povzbudenie, ale aj za finančnú pomoc, bez ktorej by sme si nemohli dovoliť vydávať a distribuovať Slovo z Britskej Kolumbie vo farebnej, profesionálnej tlačenej podobe.

Vďaka aj vám, našim čitateľom, za váš záujem, za vašu podporu, ohlasy, kritiku, za to, že šírite dobré slovo o našom časopise.

Prajem vám všetkým pokojné a radostné Vianočné Sviatky. Do Nového Roku vám prajem, aby ste neprestali snívať a aby ste začali svoje sny aj uskutočňovať. Aby ste mali pozorné oko, ucho, srdce, aby ste chápali aké sú sny vašich detí, vašich partnerov, vášho okolia a aby ste aj im pomohli tieto sny uskutočniť.

Jožo Starosta

From Juskova Vol'a to Cowichan Lake, British Columbia

So, in 1938 the family saw us off on our epic journey from Juskova Vol'a to BC. Canada. Many family members came with us to the train station in Vranov where we all said our teary goodbyes. We travelled on an electric train to Kosice, and from there we took a regular train to Prague where doctors subjected us to another 3 or 4 health examinations. In those days immigrants had to be cleared by Canada's own doctors before entering the country.

Leaving Prague we couldn't find room in the train's third class compartment, therefore we were put into the first class section. From our humble home the first class seats we had were really something for us to see and to use.

From Prague we went to Paris where we stayed for a day or two, I am not sure exactly for how long, but I do remember going on a foot tour with a guide to see the cathedrals and churches, and we went to some hot baths too.

From Paris we went to La Havre where we stayed in the immigration building for those who were traveling to Canada. We had a room with a washbasin, but there was only one toilet for two floors. One time there was an old man using the toilet while we kids waited outside. Some of the kids were crying in panic because they wanted the washroom urgently. After yelling and yelling for the man to come out quickly, another man came along and pushed in the toilet door, took the man out and threw him down the stairs. He was still with his pants down. No one cared. With that the kids rushed in 2 at a time to pee in the toilet.

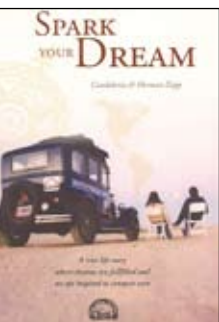
From La Havre we went to Liverpool where the ship didn't dock, but anchored off shore. I remember looking over the side of the ship to watch a tugboat that brought out a bunch of people who were heading for Canada as well.

After 9 1/2 days at sea on the Cunard ship, Antonia, we arrived in Halifax on April 3, 1938. During that time for three days we were not allowed on deck because of stormy weather and a rough sea that pounded over the sides of the ship. The majority of the passengers were sea sick, including my mother. I never became sick, and found a friend on the ship. The galley cook befriended us and fed us any time we wanted. We couldn't speak his language either, but he was good to us.

Coming from land-locked Central Europe we had never experienced the ocean before so we couldn't even imagine what it would be like to be out of sight of land for day after day. All the women on the ship were praying most of the time. After the 3rd day there were porpoises swimming along side the ship, and that was really, really something for us to see.

From Halifax we picked up the steam train and we were assigned to a multi-lingual agent who came with us to Winnipeg. The train was noisy with only wooden benches, which we sat and slept on for the long journey across the dominion to Vancouver. We would open the windows and feel the breeze and watch with awe as the scenery sped by us.

We met some of our family on the Montreal station. Before we were allowed to see them they had to be checked out by the officials because

it was known that shysters used to fleece immigrants out of their money. When my mother convinced the officials that these people were our relatives we were allowed to spend a few hours with them on the train before we set off on our journey once more.

The next stop was Winnipeg where the agent and other families traveling in the group left us. The agent took all those who were going to farm off the train, now we were left along with a woman and her daughter who was about my age. Not knowing English we had no one to help us anymore. My mother went off the train with the other lady when they bought bread and sausage for us to eat until we arrived in Vancouver.

At Regina the woman and her daughter left the train. Before parting, my mother and this lady hugged and kissed each other. I expect they were both apprehensive about their futures. Now we were all alone in a new country with a language we didn't understand.

The conductor must have sensed our fear because he rarely left our car. During one night the train must have stopped somewhere while we were both fast asleep. In the morning light both my mother and I were scared to see there was a black man sitting in our compartment who was dressed from top to bottom in white – hat down to his shoes. We had never seen or heard of a black skinned person before, nor even seen a person dressed completely in white. My mother though he was the devil himself so she prayed and prayed. The conductor saw the fear on our faces so he never left our compartment at all to make us feel secure. About a day or so later the Negro left the train and we gave a sigh of relief.

Like all young kids, especially when they are cooped up, I used to run around the cars. In one car a man gave

me some gum. But I didn't know what gum was and thought it was candy so I chewed on it, then swallowed it. The man said, "No, no, no," and he asked me in English what was my nationality but of course I couldn't understand him. He asked again in Polish. Now I could understand that he was asking me to take him to my mother, and I did. Mum was so pleased to have someone to talk with at last, because between her Slovak and his Polish it allowed them to communicate. Even still, the conductor still kept a watchful eye on my mother. With the Polish man's help we were able to buy more food for the rest of our journey.

When we arrived in Vancouver he helped us off the train and took us to my father who was waiting for us. Dad thanked him for taking care of my mother and me. I had no memories of my father because I was just an infant

when he left home. I cannot tell you how it feels to see your father that you never knew. I saw Mum and Dad hugging away and kissing, she cried and cried, and I just stood there with a feeling of "Hey Mum, who is that?"

We were in Vancouver for three days. On my father's instruction, Mrs. Toth took Mum to a beauty shop.

Mum was unknowingly taken to have her waist length hair that she wore in a bun, cut short. Dad told her when she got back to the Toth's where we were staying that she was in Canada now and had to look Canadian. Mum cried and cried for days afterwards at losing her hair and for many years she kept that long bundle of her cut hair wrapped up and stored in her dresser drawer.

After our short stay in Vancouver we carried on the journey by taking the ferry to Nanaimo, and from there we traveled by bus to Duncan. I was so excited on the bus because I could see our parcels strapped to the top of the bus traveling ahead of us. We had a stop over in Duncan and then on to Cowichan Lake.

On May 1st, 1938 age 10+ I started school in Grade 1 because I knew no English words except "kiss my ass" and I was slapped for saying that!

Michal Olexa

-2-

Osobný popis
Signalement

Manželka
Femme

Zamestnanie
Profession

Rodisko a datum narodenia
Lieu et date de naissance

Bydlisko
Domicile

Obličaj
Visage

Barva očí
Couleur des yeux

Barva vlasov
Couleur des cheveux

Zvláštne znamenie
Signes particuliers

Deti - Enfants
Vek
Age

Pohlavie
Sexe

Meno
Nom

Michal Olexa, 27.10.1908

-3-

Manželka
Femme

Podpis majiteľa
Signature du titulaire

Podpis žiadateľa
Signature du demandeur

Podpis tradičného vydávateľa cestovného pasu
Signature de l'agent délivrant le passeport

Margita Olexa

Michal Olexa

27.10.1908

27.10.1938

IMMIGRANT

Raz na Vianoce

„Padá sniežik bielučký“ ozýva sa z rádia detská pesnička.
 ...Je krásne decembrové popoludnie, dva dni pred Štedrým
 Večerom a vonku je rozprávkovo snehom vybielená krajina...

Za našim činžiakom rodičia vyrobili klzisko, ktoré ešte pred polhodinou bolo zaplnené malými človečikmi od dvoch do šesť rokov. Ulica Mládeže, ako názov hovorí, je obývaná prevažne mladými rodinami, z ktorých takmer každá už má zo dvoch potomkov. Žije tu aj zopár starších, vo veku starých otcov a mám a medzi nich patrí aj moja susedka pani Hálová. Áno, ešte pred polhodinou sa z vonku ozýval výskot, krik a iné zvuky produkované šantiacou omladinou. Ale zrazu ako keď utne, ticho. Ktorási mamička zakričala z balkóna čarovné slová: „Filmárik a Filmuška!“ A tak aj naše deti, 6-ročný Janko a 2-ročná Lenka sedia už pred magickou obrazovkou a obdivujú bystrú včielku Majku. Môj muž Milan išiel do pivnice pripraviť jedličku, aby sa zmestila do stojana. A ja pečiem kolieska, srdiečka, hviezdičky a iné vianočné pochúťky...

Zrazu počujem zvonit pri dverách zvonček. Rýchlo si utriem zamúčené ruky do utierky a pozerám cez sklíčko na dverách. Pri dverách stojí moja susedka, pani Hálová. Sme veľmi blízke susedky, doslova, lebo naše dvere oddeľuje len úzka stena, na ktorej je poistková a zvončeková skrinka. Otvorím a... „Oh prepáčte, asi som zavadila rukávom o váš zvonček,“ ospravedlňuje sa moja susedka. „Hm, u vás sa už vypeká ostošesť. Vonia to na celej chodbe ako u cukrára,“ pokračuje pani Hálová, zložíac si nákupnú tašku na zem.

„Ja som už tiež niečo upiekla, ale odniesla som to Paľovi a jeho rodine. Viete, jeho žena nie je veľmi na pečenie.“ Pani Hálová chce pokračovať, ale ja ju preruším. „Poďte ochutnať moju bábovku. Mám nový recept.“ Otváram dvere dokorán a bežím ratovať vanilkové rožky. Pani Hálová usadiac sa k stolu, ma pozoruje ako si pálím prsty, vyberajúc horúce rožky z plecha. „Hotovo! Tieto polejem čokoládovou polevou, keď vychladnú,“ prehovorím, sadajúc si ku stolu. „Nech sa páči!“ Ponúkam susedku s nakrájanou bábovkou. „Uvarím vám k nej kávu,“ pokračujem. „Ďakujem, ale nebudem. Už som jednu mala a to mi na to moje srdce stačí. To viete v šesťdesiatke si už človek musí dávať na všetko väčší pozor,“ vzdychne pani Hálová, položíac si ruku na ľavú stranu hrude. „Chcela by som vyzerat ako vy, keď budem mať šesť krížikov na krku,“ snažím sa polichotiť. Pani Hálová len rukou hodí a tvárou jej prebehne tieň smútku. Moje oči sú plné otáznikov a moja susedka, držiac ma za ruku, vylieva si svoju utrúpenú dušu.

„Viete, kto mi najviac ničí moje srdce? Moji dvaja synovia.“ Nasleduje odpoveď. „Paľo pije ako dúha. Rodina ho niekedy aj dva dni nevidí. Nuž a Peter, ten žije v Bratislave aj s rodinou a na svoje rodisko akosi pozabudol. Keď bol malý stále sľuboval, že v Banskej Bystrici chce byť naveky. A teraz, nepríde ako je rok dlhý.“ Susedka si vzdychne a pokračuje. „Peter je šťastne ženatý a má dvoch chlapcov

vo veku vašich detí. Toho menšieho som zatiaľ videla len na fotografii a už má dva roky. Pani Hálová začne hľadať po vreckách kapesník. Po líci uštrikovanom z jemných vrások, sa kotúľa prvá slza. Moja smutná susedka si ju rýchlo zotrie a s ťažkým vzdychom pokračuje. „Peter mi ani nezavolať, ani kartu neposlal. Tak sa bojím, či sú všetci v poriadku, či sa nestalo nejaké nešťastie. „Hľadám slová, ktoré by mi pomohli zahatiť tie potoky slz.“ Možno, že sa karta stratila, možno, že ste neboli doma, keď volali, možno...“ Hľadám ďalšie možnosti, keď sa zrazu dvere do kuchyne otvoria a dnu vletia moji dvaja vrabčiaci. „Dobry večer teta!“ zvolajú dvojhlasne. „Teta Hálová uvalila si ple mňa pudding?“ vyzvedá malé blondavé dievčatko s vyhrnutým noštekcom, pre ktoré ešte písmeno „r“ nemá miesto v jej abecede. „Lenka, to sa nepatrí,“ šepce o štyri roky starší bratček svojej sestričky do uška.

Pani Hálová vstane zo stoličky, utrie si tvár s premočenou vreckovkou a sľubuje Lenke a Jankovi ich obľúbenú pochúťku. „Idem ten pudding uvariť teraz hneď!“ Odprevádzam susedku na chodbu. Jemne ju objímam a s presvedčením poviem: „Určite sa všetko dobre skončí a s tým pudíngom si nerobte starosti. Deti majú sladkostí až až. Tu je kúsok bábovky na raňajky ku káve. A pridte kedykoľvek. U nás ste vždy vítaná aj bez pudíngu.“

„Taka ešte jeden deň a už príde Ježiško!“ - ozýva sa z kuchyne Jankov anjelsky hlasok. „A plinesie nám veľa hlačiek,“ dokladá hrubánsky Lenkin hlasisko. Tento príjemný „budíček“ nás zobúdzá presne o siedmej. A ešte čosi príjemne štekli naše nozdry. Je to mandarinková

aróma, ktorá nám prezrádza, že naše ratolesti sa už postarali o svoje raňajky. Preťahujúc sa vstávam a idem urobiť inšpekciu do kuchyne. Deti sedia pri stole. Lenka si kreslí a vysvetľuje: „Toto je plincezná pli stlomčeku.“ Janko si vyrába lietadielko z papiera. „Toto bude lietať veľmi vysoko, až nad náš činziak. Zachvíľu ho pôjdeme vyskúšať von, dobre Lenka?“ pýta sa Janko svojej sestričky. „Dobré,“ odpovedá Lenka, odhrňajúc si ofinku z čela. V strede kuchynského stola je poriadna kopa mandarinkových šupiek“. Ako vidím, vy ste sa už napraskali mandariničkami. Teraz vám raňajky nebudú chutiť,“ káram malých loptošov.

Zrazu počujem, že z vonkajšej chodby sa ozýva zmiešanina dospelých a detských hlasov. Sú to vlastne výkriky prekvapenia a radosti...Crrrrr!!!!...To je náš zvonček!

Hádzem na seba župan a bežím otvoriť. Zvedavý dvojlistok ma nasleduje a môj muž Milan vykúka zo spálne s otázkou v očiach. Pri dverách stojí rozžiarená pani Hálová držiaca na rukách roztomilého, ale trochu vystrašeného chlapčeka. Vedľa nej stojí asi šesťročný blondáčik a za ňou mladý pár asi vo veku mňa a Milana. „Toto sú moji z Bratislavy! Nenapísali ani nezavolali! Oni ma chceli prekvapiť! Toto je môj najkrajší vianočný darček! Vysype skoro s jedným dychom pani Hálová, predstavujúc nám syna Petra, jeho manželku a dve vnúčatka, Maroška a Igorka. Zatvárajúc dvere prajeme všetkým veselú Vianoce. „Ako to, že teta Hálová dostala už dnes vianočný darček, keď Ježiško príde až zajtra?“, filozofuje Janko. „A plečo nám ho neukázala?“ čuduje sa malá Lenka.

Autorka príspevku aj ilustrácie je Natasha Nagy

Ako ten čas rýchlo letí. Už som skoro rok v Kanade a veru sa mi zdá ako by to bolo len pred niekoľkými týždňami. No, môj hrubý zápisník a kalendár ma presviedčajú, že na Vianoce bude tomu už 52 týždňov, čo som po trojročnom pobyte opustil utečenecký tábor v Nemecku.

Hlavou mi letí film nových zážitkov, celkom odlišných od tých lágrových. Na krásnej lodi začal nový život. Anglicky ešte neviem, a preto mi je všetko

Takto zhodil Fr. Viliam Lacko na miestach v Nemecku.

Kedy som neskoršie to myslel, prišiel mi na myseľ Slovan, ktorý prišiel do Spojených štátov. Chudšas, nevedel po anglicky a rád by sa bol opýtal, kde bývajú Slováci. Zrazu len počul materinskú reč. Uzlal niekoľko žien ako sa rozprávali po slovensky. Išiel k nim a opýtal sa ich, či vedia po slovensky. „Synu,“ — vravela jedna — „my tu len po anglicky bešedujeme. Tu len Angličania bývajú.“ A on zkomutený sa pobral ďalej...

Potom nastali krásne dni, strávené v TORONTE u Rev. M. Shubu. V kostole sa ozýval nádherný slovenský

Prvé Vianoce v Kanade

čudné. Oslovenie „How-do-you-do“ a odpoveď „How-do-you-do“ počúvam stále dookola a toto divné zdvorilostné „havkanie“ sa mi začína páčiť.

Poslali ma do St. Catharines kde som mal tráviť svoje prvé Vianoce v Kanade. Bál som sa a aj som sa hambil. Bolo to kvôli tej angličtine. Asi tri razy som obišiel faru a nie a nie vojsť dnu. Naraz vyšlo z fary dievča a zavolalo na mňa. Nič som nerozumel. Začalo kývať rukami. Nedalo sa nič robiť, iba vojsť. Asi som vyzeral ako kôpka nešťastia lebo monsignore sa len usmieval. Ruky ma boleli od môjho prvého „rozhovoru“. Ale keď som prišiel k tamojším Slovákom, cítil som sa ako doma a bol som šťastný.

V St. Catharines to dobre začalo, no horšie to skončilo vo Wellande. Fr. Dančo ma naučil zopár anglických zvrátov, ktoré sa často používajú. Cestou autobusom som si ich stále opakoval. Tentoraz som hrdo vkročil do fary. Pekne som „zahavkal“ a usadil sa v „česterfilde“. Rozhovor sa začal. Nič som nerozumel, ale hovoril som nebojáčne: „Yes, father“, „maybe“, „of course“, „I guess so...“, „I don't care...“ Keďže som posledný zvrät použil na nesprávnom mieste, prezradil som sa, že som ešte len obyčajný „grínhorn“. Horel som od hamby ako fakla.

Tu som musel ešte zažiť aj to, že sa nemôžem ľahko dohovoriť ani so Slovákami, ktorí si myslia, že hovoria slovensky. Ako som otváral oči a ústa, keď som v jednej slovenskej rodine dostal takéto privítanie: „Fader, chodte na abštér a napravo od štepsov v rúme zručte kóta, ochabte tam sútkajs a pridte do lívingrúmu. Ja vam prichystám saper. Čo viacej lajkujete, džús alebo supu?

Chcete bíf alebo turka? Pičesy, kejk a kávu?“ Stál som pred slovenskou tetkou ako skamenelá Lótova žena. „Otcu mater fader, nefilujete dobre?“ — opýtala sa ma s prekvapenou tvárou. Ách Bože, ako som sa cítil. Najprv ma kdesi posielajú, kde mám čosi zručať, potom som mal čosi dočinenia s Turkom a keďže som sa neponáhlal, ešte mi aj nahrešili... Všetko sa časom vysvetlilo a po „saperi“ sme z „česterfildu“ vačovali televíznú a ja som „lajkoval šóv, haky, fajt“ a ostatné veci...

V kostole sa však ozýval nádherný slovenský spev, ktorý ma presvedčil, že slovenčina je najkrajšia reč na svete. Veru je, len vám nie je nič platná, keď cestujete kanadským vlakom. Keď som mal vystúpiť vo Svastike, pomyšlil som si ju so Šalamastikou a spolucestujúci černocho, keď som sa ho pýtal, iba vyvalil oči, že ma skoro uriekol a ukázal mi všetkých 32 zubov, keď sa smial ako Mefisto. Prebral som sa z toho až medzi rodákmi z Dobšinej, kde som bol aj v „majne“ na zlato a to až 4,500 „fítov“ pod zemou.

V Sudbury som nemohol pochopiť, ako sa tam pri pohrebe môžu modliť: „Nech mu je zem ľahká“, keď tam majú iba samé kamene. Po prvej misionárskej kázni mi zase ženy povedali, že sa im ani neoplatilo „tiket na basa“ kupovať. Kto to kedy vraj videl, že by misionár iba pol hodinu kázal. Dobrá misijná kázeň má vraj trvať aspoň hodinu.

Spomienky moje sú naozaj krásne a milé. Čo sa mi najviac páčilo bola skutočnosť, že cudzí páni farári sa pekne zmieňovali o Slovákoch ako o dobrých a pracovitých ľuďoch.

Zo spomienok O. Viliama Lacku uverejnených v časopise „Slovenskí jezuiti v Kanade“ v r. 1954 vybral a upravil Jožo Starosta.

Park bench in winter

You cannot steal my Christmas

*You cannot steal my Christmas
I don't know who they are
Saying I can't greet the crowd
The way that I want to
Can't say CHRISTMAS out loud.
Come on CANADA let's wake up
Don't let our freedom escape
If they get by with doing this
What else will they take.*

*I walk into a business place
See things that I rather not see
But dare I not say CHRISTMAS
And ask for a 'holiday' tree.
This is starting to get out of hand,
And I've begun to keep track
Well I've just about had enough
I'm taking Christmas back.*

*Men and women have given their lives
So we could still go free
I wonder how they would feel
At saying 'Holiday' tree.
So merry Christmas Canada
I hope this gets all over the net*

*If we all stand united and take freedom back
'will be our best Christmas yet!*

Merry Christmas everybody!

Zrnko múdrosti

“ Skutočný duch Vianoc nikdy
neopustí čisté srdce.

Vybrala Jana Jurkovičová

Časopis “Canadian Stories” vypisuje konkurzy pre publikovanie krátkych poetických a prozaických príspevkov. V jednom z nich, s témou “Parková lavička v zime”, úspešne obstála aj Marcella Krupa. Angličtina je jej tretím jazykom, po češtine a slovenčine.

*Two pairs of footprints met in the snow
Seated, looking down at their hands
Counting what they had together
So many things – Spring rain, soft and warm
Evening walks on the river bank
Movies, one lost umbrella, midnight swimming
Laughter, bananas for the zoo monkey
One yellow rose stolen in the park
Long hours of contented silence.*

*Tell me now, how shall we divide this?
What do I take? What leave for you?
Better to return the rain to Spring,
Our walks to the evening, rose to the park?
Return everything where it once belonged
But where should I return the laughter?
And what to do with the happy hours of silence?*

Vianočný pozdrav

Mám rada fotografiu, jej výrečnosť bez slov a krásu každodenných detailov. Prajem všetkým Zdravé a Veselé Vianočné Sviatky a v Novom Roku dostatok ľudsky krásnych momentov bez veľkolepého potlesku.

Jelena Sabova, Vancouver J.

Tomyho sklamanie z Deda Mráza

Malý Tomy horlivo ťahal mamu za rukáv.

„Mama, chcem ísť navštíviť Deda Mráza,“ povedal rezolútne.

Matka rezignovane pokrčila plecami.

„Dobre Tomy, ale iba na chvíľku.“

Chlapec nedočkavo tlačil svetelný gombík na výťahu a vo vnútri oceľovej škatule zavrel na moment oči a započúval sa s rozkošou do skompresovaného vzduchu, ktorý mu pripomínal niečo z interiéru rakety ovládanej kapitánom Mickym Mousom.

Na poslednom poschodí sa vyvalil z výťahu zástup ľudí. Tomyho matka sa ponáhľala za synom, ktorý už z diaľky zbadal kút Deda Mráza. Malý chlapec predbehol ostatné deti a s nadšením vyskočil na kolená bradatého muža. Dedo Mráz párkrát pokrútil hlavou. Schladený vzduch vo veľkoobchode a nekonečný kolotoč vianočných pesničiek začal mu pomaly liezť na nervy. Fotograf trikrát cvakol aparátom. Dedo Mráz potriasol nohou a Tomy sklamane zoskočil. Ešte trochu pozoroval bradatého muža s falošnými fúzami, ako keby sa ho chcel niečo osobného opýtať. Malé stádo sobov, vystrihnutých z umelej hmoty,

sa bezvýznamne točilo na hodvábných šnúrkach.

„Poďme, zajačik,“ povedala žena nežne a chytila chlapca za ruku.

„Mama, to je všetko?“ – opýtal sa Tomy.

„Čo tým chceš povedať?“ – čupla si matka k nemu, prekvapená jeho otázkou. Chlapec iba pokrčil nosom a matka mu pevne stisla ruku.

„Necítil som nič zvláštneho,“ povedal jej neskôršie, keď vychádzali von z obchodu.

Ona sa tvárila, že nič nepočula a opýtala sa ho ho, či nemá chuť na dobrý párok v reštaurácii hneď vedľa. Všimla si ako sa zatváril a že jeho nos sa vrátil do pôvodnej formy.

„Prečo nie?“ – súhlasil Tomy.

Reštaurácia bola súčasťou staršieho veľkoobchodu. Tomy sa posadil k stolu neďaleko zábradlia, odkiaľ mal dobrý výhľad na prízemie. Ľudí tu bolo oveľa menej. Po Dedovi Mrázovi ani stopy. Atmosféra bola vyplnená príjemnou inšpirujúcou hudbou. Matka ho pozorovala s neskývaným záujmom. Tomy bol rozhodne v jednej zo svojich filozofických nálad. Dva párky ponorené

v horčici rýchlo zmizli v jeho žalúdku. Matka dopila druhú kávu.

Pri bočnom východe si Tomy všimol obrovský pergamen, ktotý vyplňal pozadie s biblickou scénou. Tomy si pritlačil nos na výkladné sklo a snažil sa slabikovaním rozlúštiť text.

„Čo to znamená?“ – opýtal sa nástojčivo.

Matka prižmurila oči a čítala: „Narodilo sa nám Dieťa. Dostali sme Syna. Bude sa volať Veľký Radca.“

Hluk dopravy ju vyrušil z čítania. Tomy sa na ňu pozrel v pomykove.

„Poďme domov,“ navrhla, „doma ti prečítam celú kapitolu o tomto Dieťati.“

„Budeme môcť kúpiť babke papuče?“ – opýtal sa, keď už stáli na autobusovej zastávke.

„Pravdaže, štuplík,“ zasmiala sa spontánne a Tomy veselo vyskočil na schodík autobusu.

Bystrík Brázda,
zo zbierky „Všade je kúsok srdca človeka“

Príbehy z nášho poľa

Naše pole ožilo. K novému životu ho prebúdza jar, teplé chinookové vetry rýchle odstránili zbytky snehu a naše pastviny zakvitli tisíckami fialových poniklecov. Nové pokolenie sysľov sa začalo vyhrievať na slnku, žaby začali večerami kŕkať v močiari.

Lenže pole bolo živšie ako vlni najmä preto, že naše malé teliatka nemali konca-kraja v hravosti, ktorá bola znakom zdravia. Pozorovali sme ich hry najmä v podvečer, keď sme si s pohárikom vína sadli oddýchnuť na balkón, nadýchať sa dobrého čistého vzduchu a popri rozhovore mohli pozorovať tiché okolie. Bolo to milšie a zaujímavejšie, ako pozeráť niektoré programy v televízii.

Zbadali sme ďalšie rozdiely v správaní sa našich matiek-kráv. Jahoda, nie priateľská k ľuďom, bola príkladnou, starostlivou matkou pre svoje teliatko, ktoré sme nazvali Bujko. Často si ho lízala od hlavy až k päte, po kojení mu vždy vylízala papuľku a hrávala sa s ním. Keď sa ku spiacemu teliatku priblížila vrana, syseľ, alebo i malý vtáčik, rozbehla sa na ochranu k nemu, pozorovala si ho neustále.

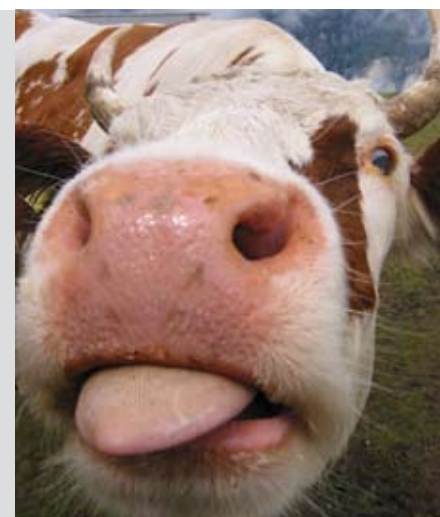
Malina nemala podobné vlastnosti a jej teliatko Beluška, nemala takú vzornú opateru. Mysleli sme si: „to je rozdielny charakter“. Až neskôr sme zbadali, že v lete, keď slnko začalo pripekať, sa jej objavili chrasty po tele. Zverolekár nám radil predáť ju čím skôr, pretože mala údajne problém so zažívaním chlorofilu, čo nebolo možné liečiť. Lenže gazda mal Malinu rád. Bola to krotká a celkom príťažlivá krava. Vyštudovaný chemik a biológ, hľadal pomoc. Namiešal liečivú masť,

ktorá mala čiernu farbu a ponatieral jej všetky boľavé miesta i cecky.

Keď na Belušku prišiel hlad, hodila sa Maline na vemená a sala, sala, ale keď mliečko nešlo, búchala čelkom do vemená, aby sa jej ďalšie uvoľnilo. Keď nakoniec vyšla odtiaľ spokojná a podišla k Maline, aby jej papuľku oblízala, vlastná matka stála ako skamenelá a dlho sa prizerala, či je to jej vlastné dieťa, čo ju salo? Beluška mala hlavu čiernu od liečivej masti, aj Jahoda i jej teliatko podišli bližšie a dlho sa na ňu nechápavo prizerali.

Malina chradla. Mať nepomáhala. V jeseni už bola chudá, ledva sa hýbala.

Jedno ráno, pred odchodom do práce, pozerám po poli a vidím: Malina stojí nehybne v poli a okolo nej z jednej i druhej strany ju strážia dva kojoti. Čakali na moment, kedy si ľahne alebo padne, čakali na bohaté raňajky. V tom sme im zabránili, zahnali sme ju do mašťaľky. Mysleli sme si, že sú to jej posledné chvíle, že je bezvládna, lenže dala nám zabráť, kým sme ju tam dostali! O pár dní ju sused odviezol do bitútku. Ako by tušila, čo ju čaká, lúčila sa so svojou Beluškou srdcervúcim blakom, ktorý sa niesol okolím, kým nezašli za kopec.

Marta Styk

TFSA

Tax Free Savings Account

Top 10 Things to Know about TFSA - Tax Free Savings Account

1. Starting in 2009, Canadian residents who have attained the age of majority (as determined by the laws of their home province) will be eligible to contribute up to \$5,000 annually to a TFSA, with unused room being carried forward.
2. Contributions will not be deductible.
3. Capital gains and other investment income earned in a TFSA will not be taxed.
4. Withdrawals will be tax-free and will create contribution room for future savings.
5. Neither income earned within a TFSA, nor withdrawals from it will affect eligibility for federal income-tested benefits and credits, like the Child Tax Benefit, Guaranteed Income Supplement, Old Age Security benefits, Age credit, or Goods and Services Tax credit – so you're not penalized for saving.
6. Just like an RRSP, when you file your tax return each year, the government will determine your remaining available Tax Free Savings Account contribution limit for the coming year.
7. Contributions to a spouse's or common-law partner's TFSA will be allowed, and TFSA assets will be transferable to the TFSA of a spouse or common-law partner upon death.
8. Qualified investments include all arm's-length RRSP qualified investments.
9. You can have more than one Tax-Free Savings Accounts, and you can also have Tax-Free Savings Accounts with more than one financial institution providing your contribution to all TFSA accounts do not exceed \$5,000.
- 10/ The Tax-Free Savings Account comes into effect in Canada January 1, 2009, but you can open TFSA Account with your Investment Advisor today.

Pavol Hollosy, Investment Advisor

Global Securities
CORPORATION

Pavol Hollosy

Investment Advisor - MBA, CIM, FCSI

Phone: 604-443-5493

Email: PHollosy@globalsec.com

Chceš pomôcť pri ZOH 2010 vo Vancouveri a na Whistleri?

Máš šancu, ktorá sa vyskytne možno raz počas života. Pridaj sa k tímu dobrovoľníkov pre ZOH 2010. Kanada sa pripravuje na ZOH vo Vancouveri a na Whistleri a ty môžeš pomôcť so svojimi znalosťami anglického a slovenského jazyka, so svojimi organizačnými schopnosťami.

Záleží na každej malej úlohe, ktorú pomôžeš splniť. "Neexistuje malá a veľká úloha, existujú iba malá a veľkí herci". To, čo je pravdou pre divadelné úlohy, je rovnako pravdivé pre pomoc pri organizovaní športových podujatí.

Viac o možnostiach dobrovoľnej pomoci pri ZOH 2010 si môžeš prečítať na www.vancouver2010.com

Ako poslať fotografie na Slovensko za 36 hodín a 20 centov?

Dnes už málokto zostal verný analógovému fotoaparátu a odoláva výhodám digitálnej fotografie... a my ostatní spoznávame aj jej nevýhody: najprv plná karta, neskôr disk v počítači a zopár vypálených CD/DVD v zásuvke stola. Fotografie sa zásadne „nevyvolávajú“, ale posielajú emailom alebo ako MMS. Ako ich však doručiť do rúk tých, čo novým technológiám nevládnu a sú tisíce kilometrov ďaleko? Riešenie je jednoduché - stačí poslať fotografie online do fotolabu na Slovensku a nechať ich doručiť lokálne na dobierku alebo do zberného miesta v hociktorom väčšom meste. Takto sa rýchlo, lacno a nepoškodené dostanú k tým, ktorí na ne „doma“ čakajú. A neohrozí ich vírus, ani havária pevného disku.

db

Pol'ovnícka zábava, fotoreportáž

- » To, čo nešlo do gulášu, putovalo na stenu.
- » Mimoriadne obľúbený pán s naberačkou.
- » Čerstvo pasovaní poľovníci.

- » Kapela pískala...
- » ...a hostia krepčili.

Governor General na Slovensku

Jej exelencia "Right Honourable" Michaëlle Jean, Guvernérka Kanady, navštívila Slovenskú Republiku od stredy 26. novembra do piatku 28. novembra 2008. Počas svojej krátkej návštevy sa stretla s prezidentom Slovenskej Republiky Ivanom Gašparovičom a s predsedom Slovenskej Národnej Rady Pavlom Paškom. Navštívila Univerzitu Komenského, uctila si pamiatku troch bratislavských obetí invázie spojeneckých vojsk roku 1968, stretla sa s predstaviteľmi slovenského filmu, prezrela si drevený artikulárny kostol v Hronseku (kde aj klince sú drevenné) a v Banskej Bystrici mala tiež stretnutie s nevládnymi neziskovými organizáciami VIA IURIS, Ekopolis a a Healthy City Community Foundation.

Kanadská a slovenská zástava pred prezidentským palácom v Bratislave počas návštevy guvernerky Kanady v Bratislave. Foto: Stanislav Lišiak, honorárny konzul Slovenskej Republiky vo Vancouveri.

Jej exelencia "Right Honourable" Michaëlle Jean, Guvernérka Kanady pri jej návšteve na Univerzite Komenského. Foto: MCpl Jean-François Néron, Rideau Hall, prevzaté s www.gg.ca

Pripravujeme: "Kanadskí imigranti vtedy a teraz"

Prvé osídľovanie Kanady Európanmi začalo pred takmer 400 rokmi. Kanadskú imigráciu možno rozdeliť do viacerých vln. Jednu z týchto vln, nazývanú "imigranti v baraních kožuchoch" zo strednej a východnej Európy podnietil pred viac ako 100 rokmi vtedajší kanadský minister vnútra Clifford Sifton, ktorý počas debaty v parlamente, na adresu "vhodných" imigrantov, povedal, vo voľnom preklade, asi toto:

„Keď hovorím o kvalite imigrantov, mám namysli niečo iného, ako má na mysli priemerný pisateľ alebo rečník, ktorý sa zaoberá touto tematikou. Myslím si, že dobre stavaný svalnatý sedliak, v baranom kožuchoch, ktorému pôda prirástla k srdcu, ktorého predkovia, do desiateho kolena, obrábali pôdu, so statnou ženou a s poltuctom detí, je kvalitný imigrant.“

V nasledujúcich čísloch pripravujeme sériu príspevkov o tejto imigračnej vlne ako i o iných imigračných vlnách, ktoré formovali a formujú charakter kanadského obyvateľstva.

js

Udalosti

24. december

Polnočná sv. Omša

Polnočná sv. omša bude v Slovenskom Kostole sv. Cyrila a Metoda v New Westminster, 472 East 8th Ave. V3L 4L2

31. december

Silvestrovská zábava

31. decembra 2008, tak ako po minulé roky, bude Silvestrovská zábava v hale Slovenského Kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminster. Viac informácií môžete získať na správe fary (604-526-7351).

31. december

Silvestrovská zábava

Silvestrovská zábava bude tiež v Jazcee House na 1251 Lillooet Road v Severnom Vancouveri, ktorou vás bude sprevádzať hudobná skupina "Bohemian Express" (a.k.a. Hubertus). Info: asto@shaw.ca alebo Dennise (604) 929-6350

Čo skrýva zaprášená krabica alebo riešenie záhady č. 4

Otváram zaprášenú krabicu, ktorá bola zastrčená v kúte „bejzmentu“ a hneď na vrchu hrubá kniha: Andrej Sládkovič, *Sobrané básne*. Zpod nánosu štyridsaťpäť rokov sa mi vynorili spomienky na strednú školu - A. Sládkovič, vlastným menom Braxatoris ... 1820 ... Detvan, Marína, Nehaňte ľud môj... To všetko viem, nič nového. Avšak z podvedomia sa začali tlačiť napovrch myšlienky.

„Si na pobreží Tichého oceánu a v rukách držíš Sládkovičove spisy, nie je to zaujímavé?“

„Knihu vydala Matica Slovenská na Slovensku pred takmer 70 rokmi – a aká je hrubá a ťažká...“

„Kto ju asi priniesol zo Slovenska na západ Kanady... a prečo?“

Takisto sa na Vás obraciame s prosbou: **Pomôžte zachrániť úlomky z histórie Slovákov v Britskej Kolumbii.**

Ak máte staré fotografie, výstrižky z novín, staré dokumenty, pasy, listy, pohľadnice, modlitebné knižky, obrázky vydané pri príležitosti úmrtia, atď. prosíme, zavolajte do redakcie, pošlite ich na adresu alebo email redakcie alebo nám ich zapožičajte na zhotovenie kópií. Vopred Vám ďakujeme.

Redakcia

Skôr než som sa však mohol zahĺbiť do jednej z básní, bolo treba blok strán vybrať z nezviazanej knihy a rozložiť, pretože kniha nebola zatiaľ ani „rozrezaná“.

*Kde strom ten, čo chorým dáva lieku,
kde strom ten, čo lačným dáva medu,
ustálemu dá chládkov človeku a varitom
krotí ľudstva biedu, bosým núka pružné
svoje kôry, vedno viaže, čo sa rozpadalo,
venčí slávopejcov slávne chóry, zdobí, čo sa
v hroby poskladalo, tône stlače k večným
svetiel stánu a daň vône dáva nebies Pánu.*

Áno, názov básne je Lipa Cyrilo-Metodejská, ktorú Andrej Sládkovič napísal r. 1864. Nikdy som o nej predtým nepočul. A zdá sa, že o nej nepočuli ani čitateľa nášho časopisu, pretože nám nik správne neodpovedal na záhadu č. 4 z predchádzajúceho čísla.

To musím prejsť pol zemegule, aby som v „bejzmente“ fary Kostola sv. Cyrila a Metoda v New Westminsteri, pred ktorým stojí lipa zasadená pred 50 rokmi už nežijúcimi spolurodákmi, našiel báseň Lipa Cyrilo – Metodejská, o ktorej som sa mohol (a či mal?) učiť na strednej škole?

Ozaj, prečo nás koncom 50-tych a začiatkom 60-tych rokov neučili, že Sládkovič napísal takmer stovku básní? Že napísal básne ako Lipa Cyrilo-Metodejská, Krajanom, Malý Kristus, Zaspievam pieseň o slobodnej vlasti, Na Vsechsvätých, Štefanovi Moysesovi, Žalm XLIV a mnohé iné?

Z mnohých možných odpovedí sa jedna prediera do popredia - nebolo to „politically correct“. Osnovy o tom nehovorili. Tak ako aj v súčasnosti hovoríme mnohé veci lebo sú „politically correct“ a nehovoríme mnohé veci lebo nie sú „politically correct“.

Tak ma napádajú myšlienky, či deti, ktoré sa teraz rodia a ich deti, doma na Slovensku alebo aj tu v Kanade, budú vychovávané iba v duchu politicky správnych vedomostí alebo či po prechode školským systémom budú vedieť, že rodina je základnou jednotkou spoločnosti, že základom rodiny je spojenie muža a ženy, že základným poslaním rodiny je plodiť a vychovávať deti, že starí rodičia sú tiež súčasťou rodiny, že prerušenie tehotenstva nie je prerušenie ale jeho násilný koniec, že ... ale to som nejako odbočil, však? Prepáčte. Hm... čo všetko nespraví jedna báseň nájdená v zaprášenej krabici na západe Kanady.

Nemáte aj vy zaprášenú krabicu niekde v atiku (na povale), v bejzmente (v pivnici) alebo v šede (v kôlničke)? Ak áno, podelte sa s nami a s našimi čitateľmi o jej obsah. Vopred ďakujeme.

Jožo Starosta
(adresa, telefón, email v tiáži)

Predplatné

Ponúkame plnofarebné výtlačky Slova z Britskej Kolumbie, ktoré Vám pošta doručí priamo do domu. Ročné predplatné na 4 čísla spolu s poštovným je: \$24 pre Kanadu, \$28 pre USA a \$36 pre ostatné krajiny sveta. Váš šek splatný na meno Jozef Starosta pošlite na adresu Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Place, Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada.

Čítajte, rozširujte, podporte

SLOVO
Z BRITSKEJ KOLUMBIE

časopis slovenských komunít v BC, ktorý vychádza 4x do roka.

Uverejňuje útržky z histórie Slovákov v BC, zážitky z prírody, rozhovory so zaujímavými osobnosťami emigrantského života, spirituálne úvahy, pôvodnú poéziu a prózu, kalendár udalostí, inzeráty, ...

Navštívte nás na
www.sk-bc.ca/slovo

Slovo z Britskej Kolumbie, prvé číslo, druhý ročník, Zima 2008. Slovo z Britskej Kolumbie je neoficiálny časopis slovenských komunít žijúcich v Britskej Kolumbii v Kanade. Časopis vydáva skupinka Slovákov žijúcich v okolí Vancouveru pod vedením Joža Starostu (tel: (604) 944-1554). Vychádza 4 krát do roka v počte 1,000 kusov. Adresa redakcie: Slovo z Britskej Kolumbie, 2690 Burnside Pl., Coquitlam, BC, V3E 1A2, Canada

Redakčná rada:
andrej.dobos@sk-bc.ca
daniel.behan@sk-bc.ca
jozo.starosta@sk-bc.ca

Grafická úprava:
Daniel Behan, pixelplus.sk

Ďalší spolupracovníci:
maria.eskut@sk-bc.ca
maria.vrabcekova@sk-bc.ca
marta.styk@sk-bc.ca
maria.matovcikova@sk-bc.ca
jana.jurkovicova@sk-bc.ca
jana.zeliskova@sk-bc.ca

Chcete odoberať náš časopis elektronickou formou?
» Pošlite email na subscribe.slovo@sk-bc.ca
Chcete viac informácií o možnosti sponzorovania?
» Pošlite email na sponsor.slovo@sk-bc.ca
Chcete uverejniť váš príspevok?
» Pošlite ho na slovo@sk-bc.ca

e-mailova adresa redakcie: slovo@sk-bc.ca
Pre ďalšie informácie navštívte www.sk-bc.ca/slovo

Redakčná rada publikuje všetky informácie v časopise Slovo z Britskej Kolumbie v presvedčení, že sú pravdivé. Redakčná rada neberie na seba zodpovednosť za prípadné nepresné alebo dokonca nepravdivé informácie. Ďakujeme za vašu podporu.

Časopis "Slovo z Britskej Kolumbie" vznikol s podporou Úradu pre Slovákov žijúcich v zahraničí. <http://www.uszz.sk>

Elfin Lakes

Teória piatkových odchodov

Niektorí veria, že na to, aby človek čo najviac využil víkend v horách, treba vyraziť už v piatok podvečer, po chodníkoch sa vydať za svetla mesiaca a základný tábor rozložiť niečo po polnoci.

S partiou, ktorá verí tejto filozofii, som sa pred pár rokmi vybral k Elfin Lakes. Bolo tesne pred Vianocami, zimná sezóna sa práve začínala a naša nadšená skupina si zbalila batohy, naložila lyže a snežnice do auta a vyrazila na nedlhú cestu na sever.

Oneskorený štart

Do Squamishu sme dorazili už za tmy. Keďže väčšina z nás v záujme čo najskoršieho odchodu z Vancouveru ešte nič nejedla, boli sme dosť hladní a zastavili sme sa na večeru. Napokon - nikam sme sa neponáhľali: Z parkoviska do chaty pri Elfin Lakes to trvá len nejaké tri hodinky, takže ak aj vyrazíme o deviatej večer, okolo polnoci by sme mali byť v cieľi.

Po večeri sme sa však dali lákať prázdny biliarovým stolom - a tak sa stalo, že z parkoviska sme vyrážali až po desiatej večer. Napriek slabému mrholeniu sme boli optimistickí a počítali s príchodom na chatu okolo jednej nad ráno.

Red Heather

Keď sme ale do útulku Red Heather na pol ceste k Elfin Lakes dorazili až okolo polnoci, začalo nám byť jasné, že ani o jednej sa do nášho konečného cieľu nedostaneme. Snáď okolo druhej...

Vo vykúrenom útulku sme stretli skupinku ľudí s rozloženými spacákmi a chvíľu sme sa pohrávali s myšlienkou pridať sa k nim. Vonku síce prestávalo mrholiť, ale zato teplota prudko klesala.

Potom sme sa však dozvedeli, že len chvíľu pred našim príchodom iná skupina vyrazila smerom k Elfin Lakes. Nechciet sa dať zahanbiť, tesne po polnoci sme v ich stopách pokračovali aj my.

Tvrdohlavosť

Len niekoľko minút po odchode sme narazili na skupinu, čo bola pred nami: usúdili, že nemá zmysel brodiť sa v noci hlbokým snehom a radšej sa vrátiť do Red Heather, strávia noc v relatívnom pohodlí a na Elfin Lakes sa vyberú ráno.

To už niektorí z nás začínali byť trochu rozpačití: na jednej strane vyhriata chatka len pár metrov za našimi chrbtami, na druhej 6 kilometrov nočného pochodu v hlbokom snehu...

Náš organizátor, Tyson, bol však veľmi nástojčivý - že na Elfin Lakes to nie je až tak ďaleko, že on pôjde prvý a spraví chodník a že terén medzi Red Heather and Elfin Lakes všetci dobre poznáme a nebudeme mať žiadne problémy.

Po krátkej diskusii Tysonova tvrdohlavosť vyhrala a pokračovali sme podľa pôvodného plánu.

Ako (ne)navigovať

Zimný chodník z Red Heather na Elfin Lakes je väčšinou dobre ušľapaný a označený dlhými bambusovými tyčami. Keďže bol však začiatok sezóny, zimné značenie ešte nebolo spravené. A keďže po návale snehu cez týždeň sme boli prví výletníci, v snehu neboli žiadne stopy, ktoré by sme mohli sledovať.

Vedeli sme, že chodník sleduje oblúk širokého hrebeňa - ale dosť sa po ňom kľukatí zo strany na stranu, hore a dole, chvíľami po lese a chvíľami po otvorených lúčach, vyhýbajúc sa strmým lavínozným svahom, ako aj niektorým menším vrcholom.

Veľmi rýchlo sa však ukázalo, že za bezmesačnej noci, je takýto terén dosť dezorientujúci a mnohí z nás neboli príliš prekvapení, keď sme okolo druhej ráno namiesto na Elfin Lakes narazili na svoje vlastné stopy.

Naši navigátori, vybavení jedným kompasom, dvoma GPS a mapou načrtnutou do snehu, ostali týmto nálezom tak zmätení, že sa nevedeli dohodnúť, či máme ísť na sever alebo na juh...

Našťastie sme však mali GPS súradnice nášho cieľu a po dlhšej diskusii sa rozhodli zamieriť k nemu po priamej čiare. Usúdili sme, že ak to aj vedie cez ťažší terén, stále lepšie, než chodiť celú noc v náhodných kruhoch.

Dlhá noc

Medzičasom vrchná vrstva snehu primrzla a chôdza v snežniciach ostala veľmi namáhavá: Pri každom kroku sa človek prepadol až po kolena a pri ďalšom kroku sa potom musel zdvihnúť navrch - len aby sa po zlomku sekundy opäť prepadol tam, kde začal...

To už však boli tri či štyri hodiny nad ráno a popri zime, únave a hladu, nekonečne pomalé brodenie sa snehom vyzeralo úplne normálne.

K chate pri Elfin Lakes naša vyčerpaná skupina dorazila až tesne pred svitaním - okolo šiestej hodiny ráno.

Koniec dobrý - všetko dobré

O pár hodín nás prebudil hlasný rozhovor turistov, čo práve dorazili po novom zimnom chodníku čerstvo označenom horskou službou. Vofakto s úžasom rozprával o nezmyselných stopách krížom-krážom po celom hrebeni.

Neistí o našom príspevku do tejto diskusie sme sa z chaty vytratili a pod modrou oblohou rýchlo zabudli na útrapy minulej noci. Zvyšok víkendu sme strávili výletmi na neďaleké Little Diamond Head, Gargoyles a plánovaním nadchádzajúcej sa sezóny.

Andrej Doboš

Milan Stefancik
604-644-4987

Prudential

Sussex Realty

2397 Marine Drive
West Vancouver BC V7V 1K9
Bus 604-925-2911 Fax 604-925-3002
Email: mstefancik@shaw.ca
www.milanstefancik.com

An independently owned and operated broker member of The Prudential Real Estate Affiliates, Inc.
A Subsidiary of The Prudential Insurance Company of America.

PlanB
LOUNGE | EATERY

1144 Homer Street, Vancouver
t. 604 609 0901
www.planblounge.com

Petra Sykorova, CITP
International Trade Specialist

Tel. 604.771.3460
Fax 604.638.6085
Email petra@tatraimports.com

IMPORTER OF THE FINEST EUROPEAN FOODS
www.tatraimports.com

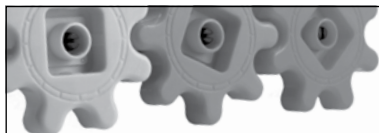
pixel+plus

Daniel Behan
creative director

+421 948 520 599
daniel@pixelplus.sk
www.pixelplus.sk

graphic design

+
new media
+
photography
+
video
+
flash
+
web

Torra Enterprises Ltd.

Mechanical Contracting

Peter Levarský

tel.: (604) 599-8424

fax: (604) 599-8479

cell: (604) 728-7402

email: torraenterprisesltd@shaw.ca

SINCLAIR TRAVEL

Excellent prices and service on airline tickets
to Europe and all other destinations

Tickets for your visitors to Canada

Certified invitations forms

Travel insurance

Cruises to Alaska, Caribbean and Europe
Tour packages all over the world

call Peter (604) 682-1720 or 1(800) 306-1668
info@sinclairtravel.com, www.sinclairtravel.com

Inzercia za \$45

Môžete osloviť stovky domácností v Britskej Kolumbii a na Slovensku. Ak ponúkate služby alebo výrobky pre čitateľov časopisu Slovo z Britskej Kolumbie a máte záujem o inzerciu, kontaktujte nás emailom slovo@sk-bc.ca alebo navštívte www.sk-bc.ca/slovo, kde nájdete podrobnosti o možnostiach inzzerovania.

Záhada č. 5 - poznáte ich?

Poznáte ich? Pomôcka - niektorí stále žijú medzi mami.

Troch riešiteľov s najlepšimi a najúplnejšími odpoveďami odmeníme. Zašleme im kompletný 1. ročník (4 čísla) časopisu Slovo z Britskej Kolumbie.

Vaše odpovede pošlite na jozo.starosta@sk-bc.ca. Alebo navštívte www.sk-bc.ca/slovo, prihláste sa, choďte na Číslo 5, Záhada č. 5 a pridajte váš »comment« s menami hráčov, ktorých poznáte.

